

Viljinn.

15. blad.

Viljinn.

Viljinn

I. árr.

1. maí 1899.

15. bladd.

Heiðræðu lesendur!
Þú kemur lokinn þú síðasta
blad „Viljinn“, en fyrir vísu
orsök gat ekki þú 14. blad
komist á umdan þessu af stad,
verdu þann þú samþenda 2.
ad lokum. Þú er alla þína
heiðræðu þelagsonum ad greidda
þú gangi þessu síðasta
blada og svo þú síðasta
míðtökunda ad komu þessu
sem allra þessu til minn
aftur, svo er geti skilad

allum bláðunum í sínu, til
bókavandur lestrarfélagsins.
Með vindingu!

Baldv. Bergvinsson.

Grein sú, sem hefur verið orðit á
eftur, eftir Þorleif Þjórnsson,
fínast mér fremur orðinlaus,
þátt hefur eigi að vera „brútu-
kast“ til Guðla brúfredingar
Þjórnssonar, — en þá getur
vel verið að Guðla hefði viljast
svana henni heit í bláðinu, en
í ritleikum verður annar haug
málspantur að hætta. En nú er
situminnur tími sá — og það þessu
löngru — sem „Viljinn“ kemur út, og
verður þú að elva þatn í allt, hvern-
ig sem á stendur. Ritstj.

afan af henni; en henni blá-
grýttist og aftur hentist út í
búskunda og hefur ég ekki
sjáð henni síðan.

Þú klytur mig að knúða
og hvarð-beskrúfa okkur
alla saman, að klemmdufa
henni í augnabilsbili heima
á mig. Þjótt nú! Þjótt nú!
þú annars komst ég aldrei
rass úr spenni!

Lifi „Viljinn“!

1. Hægni íg sérhvers hugur roust,
þljóma um loftid svala;
ver ei skulum viljaloust:
vinna, hugsa, tala.
2. Lifi „Viljinn“, — lifi fjör,
lifi félagsandi!
Lifi hagstæð heilla kjör,
hervistar á landi.

Ritstjóri: Baldvinn Bergvinsson

Auglýsing,

til þess að hlæja að.

Heyrni allir menn!

Ég missaði henni Skjona, í
þinn fyrragverdaginn sem kom-
aði eftir dimona sólskinsdaginn.
Mig sáttadi henni út í þöfnun
og miðluðtadi upp í henni,
því mér áttadi að spötkorn
eftir tarpanum, því þú þinn
urinn þín kussa beiddist
upp. Ég áttadi henni þinn
þjá dýrnar og lagðadi ég á
henni blá þöfnun og skinn-
gerin. Svo hljófti ég mér til
og áttadi að fleyshellaist upp
á henni, þá uppræddist
þinn þöfnun minn, svo
mérurinn þinn áttadi, og mig
kollfleytu og áttadi þúdur og

Þrúskast

„Hortindamma vetur var,

Vesöld uppi þýttar,

þegar hrafninn óðrum af

Allan dúninn þýttar.“

Þessi eld gamla vísa datt mig
þú hug þegar þú las svarid þil
min, frá þinni Gísla Þjórnsgyni
í 10. bladi Vigans.

Jeg er nú alveg ómögulegur mada
þil að stíflja röksenda þessu G.B.
því þú að grein þú er þann rétt,
„Þil þinnar þöfnun“ hafi ekki smert
mig að mérur leyti eins og þann þinn
á orði, því engum þinn les grein þú
þú blandast þúgur um, að þú á
á vera svar á móti grein þinni um
þú rétt með þjórnsgyninni „Gull“

ristur og dalakrútur" Jy. gjöri rút fyrir
is að menn þeir sem lesir þessa bláða
munu eftir henni.

Minn velvörðingur þýlaga bróðir gefur
skilning að það er ómögulegt fyrir mig
að álita svo, að það smerti mig ekki að
veisnu hugi sem ritad er á máti míns
og málfni því sem þú rita um. Jy. efast
um að E. B. hafi hugsað sig nógilega um
dæm um ham dreg þessa skringu upp
úr hyldegi sálar sinnar og olongdi
henni fram fyrir almennu. Satt er
það sem hann segir, að nafn mitt er
hvergi notkunarstodas neft í grein hans.

Það er uttíðir ið kennilegt við þetta
þjá herra búfröðingnum, því það hlýtur
hann að vita, að það er allt eins doeng
legt að fara opinberlega framán að möt
stórumönnum sínum eins og að rýna.

ad hjálpa sig í skugganum og veða svo
ad ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~
ekki spámannlega varium, yrái þú því
húklaut að E. B. fimmlið það smerta
sig ef hann lesi grein í "Vitjanum" sem
vori bint soos á máti því sem hann hefur
^{þeir höfuð hans voru ekki neft}
ritad. Hann vill um kannski segja að ham
viti ekki að þú hafi skrifað áður en þú
grein — "Sullkrútur og dalakrútur" en hann
er á síni ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~ ^{þeim} ~~með þeim~~
ítrun og enyði honum að þú hefur samid hona
Hann segir að mig þó ekki fimmlega að
hokja grein sína um hana þó þu. Modus
lifandi er það notkunar voru að mig tókist
fimmlega að hokja það sem hann segir. Það
er ekki við lambid að litka sig fyrir okkur
veslunga sem umm úpplyskir og allebri köfun
sja menntanos orolina rísa úr hinum dimma
sa þáverðum upp á okkur lífs hinu,
ad eiga í ritdeilum við þú sem skarta hinu

fagra faldi lerdæms og menntunar löngu
uppi af höfðum sjú. Ná, mig er döttur ekki
hug ad alita sjálfur ad það sem þú vita í
"Vilgann" sje þinnlega gjört. "Það er morgun
rámur og syngur samt" Þú held helst ad
horugur at þú E. Þ. verði stórförug þú
hve þinnlega at þú hafi tekist ad vita í
"Vilgann" þó vid báðir höfum gjört rit
höfundar.

Eitt fundar mig mjög og það er þetta:
Þann hugsar ad menn atli ad ráðast á
síg með braki og brambli og velta sjú um
kalli, ef þú hafa notkad á máli þú sem
hann vitar, þó þú gjöri at þú am ad en
þú þú at þú samþengdu sími;
hann þarf alls ekki ad hitna af þú, ad
það sje hugmynd mín, þú mig hafi ekki
þú til þú ad rýna það, en hann verður
ad taka á sími ná og miskenndu og
þú þú mig þó þú andmóti honum í þú

um at þú þú þú má ekki, og getur
ekki atlast til þú, ad allis sju á sama
máli og hann, það gjöri helkur enginn
stýrnunar matar.

E. Þ. sje ad grun min "Þjallkonan
og búföðingurinn" sje þall af mótsoðnum,
og þú þú at þú svar vit, og þú þú sjálf.

En viti menn! hann sje það, en þú
þú mig ad sje ad hann sam í það
þú þú og skal þú rýna ad sja fram á
það þú á eftir. Hann þalar um, ad þú
viti ekki komast vit ad þú hafi þú
ad þú þú þú, og þú þú á ad
"Vilginn" þú það með sje þú þú þú þú
ekki gjört það. Þú vit andvita ekki
vit það E. Þ. þú undan þú þú þú
kalla þú þú þú, sem ekki er sam
þú þú þú þú, en þú vit þú vit,
ad þú þú þú "Vilginn" geta þú
það fram með þú ad þú þú lastad

gamla Frön. Jy vit og vidoorkemi líka
ad jy hefi sagt ad landid sjí áfrjött og
goda rígt og jy þykist vita ad þessi
hafi verið svo svört, ad þau hafi atvold
minu hildrada andsköndla. „Erti vit
gyft á gott nema úlfur á eftir vermi“
og þis skal jy líka draga hann bint
fram því búfræðinginn ad rípa, ef þu
kinnu ad hann myndi eftir honum fram
vegis, því jy sjí ad hann hefi alveg gleypt
honum. Jy sagdi ad landid væri áfrjött
og goda rígt samkvæmt hreittstöðu
sinnu; og hvernig gætur þessum elttid
í hug ad rýna ad þessa það inni hans-
inn á nokkrum steybitandi manni ad
Ísland sem liggur norður við Ísland og
jafnvel myndu þangað þess ná norður í
það, og stendur á 63-65° norður breiddar
sjí þrjú samt land. Hann verður ad gæta
þess minnu hildrada andsköndla það

skert last þó mætur tali eins náttúrligum
samlika og þetta. Jy myndu mig ad
S.B. skilji þetta, en þykist vita ad hann
hafi verið búinn ad gleyma því ad jy
ljóst þetta: „Samkvæmt hreittstöðu sinnu
þykkja mig; þess hefi jy ekki talast og
minna elttur mig ekki í hug ad veigi
þó honum kunnig ad falla það hálf
illa. Jy hefi ekki þótt ákveðið
land í litur í bláinu atthor og ölla
mig ekki ad gjöra það, því mig er ekki
huglikt ad súa augi á Tjallkonuna
fríðu. Jy vil allu ekki kammast við
ad jy hafi hallmalt þessu gjöðinni ad
myndast minna sýningu á elttu hlidinni
á hermi, og þess allu ekki illa ad sjá
þjórtu hlidina og vilji óska ad hún væri
mittid atvori og björtari enn hún er. Það
hefi því sjálfsagt iðthvad annað vatn
því S.B. þygar hann smíðadi hús þag-

lega gjörða!! skrepi sem enginn, er grúna
lis efast um, að hann sendir mig þegar
þann síga. Það heitir mörgum við að fá
afbrúka í augum sem vanastir eru myndirni
Jeg vil ég jafnan láta þessi orð liggja svo
í bláinu af gjöri engi athuga semd um
þann, þú þad líkur svo út að þann eigi að
benda á eitthvað ógættu sem allum egi
hulid nema G.B. En þú þer ekki
skjalfrandi hönd að bláinu þú emu
þú þer þá skuld að þessi orð hafi bakkað
mig hina minnstu hellingu, þú þú
vilt vel að þessa búfræðingur Eistli
Björnsson er enginn maður til þess að
ransaka eða síga til hvort hásið er bjart
ost eða myrkt eða svart honum er það
langt um megn góða mammí! Þá sem
það gjörir hafi stórmikil skorpni dóm
grúna en búfræðingurinn. Það vor
hinn merki barna skapur af honum

ad þora út í svoona alvarliga sálma þó
við gæðum ekki samdómna í bláinu.

Jeg birt skora í þann að gjöra svo
vel og gefa upplýsingur um hvað þann
minur með þessu vana myndi sínu, þann
þort alls ekki að hléfa mig hið minnst
á í yfir lýsingum. Jeg vilti heldur
málast þil að þann stórnaði svo þessa
sínum most þegar þann sendir mig svo,
að það sé þessu ekki svoona lagadar setu
ingar eftir þann, þú þann þessu ekki
út kvíðar sínar, máli þú við vilgjandi
er þann ritur um, en þilgangurinn gefur
þessu verid góður. Það besta sem þú get
gjört við þetta, er að þad hafi drögist þessu
málefnið í hugunna þessu og af öð gætu
en það er ekki gott.

G.B. getur ómögulega fundid að
þann hafi "þessu þessu" þegar þann er
að lýsa afbrúka og fram frammanum.

um. Þy skal mest þröta við komu
um það mál, vid erum einn á hvorra
skolan í því um og flánu. En þy held
mig við það sem þy hefi sagt, að þy viti
af engum sem sjr svo grófur afþræðis-
máður, að hann sjr á máti öllu því sem
fram færi gæta hutið, sama með fram-
feramernu, að þy þekki engann sem
sjr svo undreyid með öllu sem fram færi
má kalla að hann viki frá í einu atviki.

Það getur verið að þyfr. skrifstjórnunna
auga sjái svoa menn en þy efast
samt um að hann gæti bent á einu
einasta ef til Rómi, því einum hyst
þetta og annað hinum.

Haf. sýir að mig þyri það ógnarlega
óþyppilyt að hann þiluntes fram færi
mönnum þessi ord: "Eg vil svoinn son
þinn dýggur o.s.f. Honum er alveg
óhett að taka í illhörunar sem standa

út úr þessum jósti hans og kippa
honum him þil sin aftur, því þy hefi
ekki minnst á það með einu ordi
að það væri óþyppilyt að þiluntes
fram færi mönnum slíkt, svo það er
in hver misstrúningur og hann heldur
hlazilyt - að þy ætli að sjóra hann
hlazilytann þvís þvís. Þy sýir að
mig þetti óþyppilyt að þetta kotti
hefði komid uppe hjá honum þy er hann
var að draga fram björku hlidina á henni
föstu sinni og lýsa henni, því þy eing
skáldeins á þvís þvísinn er hvint
ekki glesilyt. Það dragar ekki að
mátmala þessu því það sjr sig
sjálft í bláinu. Þy vil ráðleggja
minum kúdrada andstodung í besta
bráðinu, að taka svo vil eftir því
sem hann ætli sjr að skrifa á máti
að hann þyri ekki að fara með

guldsmar lúklupsur; það er ekki
hif meins að senda þess frá sjá þess
koma heim til föðusúsanna aftur
með lítinn vörðstír. Þess séstus hann
framt þá spurningu þú igr haldi ekki
áfram og sýri: "Sýri mí hvers dött
sjald i eldi sem gengur frá að björge
þess." Þess man ekki betur en að honum
sjálfum þatti það ekki góðvara, og
þú gat hann frá ekki hysað að igr
vori afur lítið vörv vændur lítra. Það
spjallki ekki málskot mínum hif mínum
þó igr hefði látið það fylgja.

Kat. sýri að igr þú igr það sjálfsagt
að landinn vordi að fara aftur. Enn
þá skriflar hann á samliðranum
þetta hefi igr aldrei sagt, heldur
hitt að þú sjá að fara aftur og það
sýri igr enn. Hann vill fróða mig
á þú að igr hafi sátt þessa sjúkri

aplant afani krossum á mits.
Þess get mí þótt hann á þú að það
þótt ekki elsta menn til þess að sjána
og sama það, að fjölda mörg fjölbrotkan
og grona grandin sem áður var er mí orpin
auri, gjáti eða sandi, og það er ~~me~~ á mörg
um stóðum sem álega eyðileggjast þannig
stórir flakkar. Í þessu falli er sjón sögu
ríkari, og það er spurslaust að þess jarda
betur sem gjörðar eru álega veza ekki á
móti þú sem eyðileggjast, á meðan þess eru
ekki stórgjörðar en þess eru. Já! hann
álitur að igr hafi (sátt) þess þessa sjúkri
í nðri hálpanum, en þess líðilegra er
þess hann, að þessa að hinda hann sem
hann hildur að hún sjá nðar þess, ef hann
stýlilí ekki með góðum rökum geta hafi
á móti henni, og igr býst við hann og sýri
það samt. Þess stler hann að fróða mig
um það, að ef fjöðinnos standa á framfara

skízi fori löndunum fram; en þú hefur
mígr ad spyrja hvaða mör þú lítur es þetta.
Es hann nokkuð ammorar þyngdar, en þú
sem þú einmitt seji í grím þússi sem hann
es ad rita á máti, þú þú bendi þú á ad
ad það sé mín skuldun ad und framförem
mígr þú Komdu haldalöndunum, svo
af þess forin verði ekki til þessan ley. G. B.
vill nú vist gjöra svo vel og sjána mígr á sem
Kodmuna í þessu hjá mígr, sem hann kallar
svo merkilega; þú hefur held ad hún hefur
ekki orðid stórkostleg hjá honum, of hann
hefur gott þessu mígr áridandi okryldu
sinna, ad fara rétt und ord mín og upþaka
þann ekki sé í vil.

Háfundurinn rokast und þullu fangaiti
af einhverju ótöki sem hann sjálfur vill
vist kalla samanis þessu þú ad þú
sé ekki stefnu þessu í máti þú sem þú
rita um; en þú skal segja honum þá

sömu sögu, ad hann hefur skammt hokk-
id mígr af stefnumi um sem Komdu, og
þú let hann vita ad þú etla ad reyna ad
halda í höfina á miðan ekki stefnu þessu
es, mígr þessu þú hafa einmitt nú þessu
skauta þyr.

Mittid laudans mínis leyri hefur þessu
sem Mora yfir sálu G. B. þessu hann þessu
þessu vanþessu af þessu sem þessu grím
hans es. Hann seji ad þessu mínis ekki
þessu enn ad þú hafi sagt, ad ekki sé þessu
ad gráfa mánu þessu opadam ávallt í gjót.
Þetta es mittid laglega þessu þessu, og ekki
áþessu ad þessu þessu smidþessu
ís þessu, en es þessu þessu galli es ad þessu
þessu aldri þessu þessu setningu antþessu
es ad þú hafi ritad þessu í þessu. En
þessu þessu þessu allt saman þessu
þessu hefur stórum og mittim þessu
á svo löndum grunduelli og etlar

sidan ad omda þrumur og eldingar yfir
mig. Ord minn hljóða svo: "þó mun
þoli og róti upp jörðinni rekka menn og þad
ann aldrei i minni dala kúttum eða gull-
kistuna þis verda ekki voris und annad
enn gjaf og ofur áfrjóu lísmötul" og ef
þetta er þekid uns og það er talad og ekki
snúid úfir þvi i einhjúum vandredum
vona þy það gæti stádist. Þy þefi ekki
sagt ad menn séu aldrei nimm árangur
af verkum sínum eftir á, þó það virðist
stundum stá. Þó ad G.B. vilji nita állu
þessu, þá er þy samþarad um ad hann þefi
ordid vor vid áfrjóu lísmötlina þy þá ham
gæti kálgardinn á Stóru-Þróum sem er
þar sum or og þraman i hláðarpanum, þvi
maldin i honum er svo áfrjó ad i hennar
spættu ekki nitt, ekki svo mikit sem
hinn alþrumi orfi. Hann þefi ekki
hitt þv á ágsta jörðvegin hennar þó þv

simar, hann þefi þó átt ad þetta þv
þad er uns og þvori med huldun þv-
sjáðines, ad þy kalla það ekki huld sem mædur
veit hvor og hvor þy er, þy kalla það þvri og þv
þvri. Þvri erum i minni þvri med þvri
þvri ad þvri þvri huldun erum ad þvri
þvri oss huldun, en þvri erum gjöra nitt veður
ut af þvri minningum þvri þvri erum
þvri nimm ad vera ad þvri soman þvri
þvri. Hann þefi sjálf þvri sagd ad þvri
"þvri ad rækta jörðina og þvri sjv þvri
huldun þvri," og þvri þvri þvri ánot
ad þvri þvri erum á þvri, og þvri þvri
þvri vaxad þvri sjv þvri þvri erum þvri er
ekki huldun. Þvri þvri þvri þvri þvri
ad þvri þvri erum á þvri þvri mig, ad ut
mála þvri illa þvri þvri ad þvri þvri
á mál sitt ad þvri erum huldun þvri
þvri þvri þvri ad þvri þvri þvri
ad þvri erum athvri erum vid þvri erum
hann veður eða ritas en þvri erum þvri

Hamum þykir þetta ósköp skrifid og þin
mátságn en að hvegin lyti talas hann ekki
eitt ord um. Síðan ósprautar hann þeim
matkalanum fróðlíka yfir þúlkid, í tilfærni
af þessu, að menn geti talist menn talis
þó þeir sjá ekki sprenglörðin.

Lisli Björnsson segir að það sem þú
tala um bindast skólum á Hálfum buri
þess hósa og eitt að mig vanti þar alla
þesskennu. Þetta getur mið sattu erid, en ekki
bendir hann á í hvegin þesskennu og skólum
sá er fólgin sjá skólum og ekki hvegin
hann það sem þú segir, enist í kringum
það eins og kottur í kringum hátum graut
sem þann þeir ekki að hvegin ind. Þú þin
þin hvegin þú ekki hvegin ind öðru þin
þin sem þú þykist hafa nokkurneigin
þesskennu á og þú held að þú hafi ekki
hlaupt þar í þessu. Þú lifir mig
að spyrja þin hvegin hvegin í hvegin
að gagn þad sem skólum er stlæd að

vinnu eigi að sjá sig ef ekki í þin, að
þetta þin sem lara í skólum sjá þin
að sjá í þin er að bindi þin og gagna á
undan öðrum með rás og lár. Þú þarf ekki
omara sögnu þin þin þin þin
að þannig á skólum að gjöra gagn úta
ind. Nú ef lara þin þin á skólum
allt af marga er kott og hálfvott, er
þá annað líklegra en að gagn þad sem
þin gjöra sjá þin. Þad er mið högt að segja
að þin sjá menntadís og sprenglörðin þin
þesskennu sem af skólum koma um
þad þin skólum vilt að verða önnur rann
in á. Þú etla að segja af þin sögn þin
vinnuþingandi, þin er alveg sönn þad er vinnuþingandi
þad er ein þin þin í Hálfum þin
vinnu þin og gjörði þesskennu þin þin.
Ham þykist að lara mola þin þin
allt þin mið rás þin, og þá er er
sem ekki annað enn að þá þesskennu

til þess, það getur vel, hann fíkkst,
kom, máliti og þó sé ljök samiböndi
annan og þriðja búfóðinginn mola þá
sama, en hlustid til! Engum þessara
þriggja þar samar. Böndla líttadiputta
illa og fjúkk ad sidusku Til veg fódung,
til þess ad mola putta samar, og þá
kom fjórða útgáfan allt áðurvísi en
hinnar og hyggja menn helst ad hún hafi
verid ríttust. Flíri ségur kann þú mjög,
líttar þessara, en þú hefur vid ad þú þykki
notknuð fjólböndu um það þú bötna goin
þessa svo þú etla ad slappa þú i putta
sinn ad rugga þess flíri.

Eitt þúrdas mig, og það er ad L. B. skuli
þelja það vírt ad þú hafi haft sig i sítt
þúgar þú tala um mendum og búskap þú
fódungu þú hófud - frá Hálfum. - Já!
mig þúrdas ad þúvri málalausa list i mann
innu ad vilja endilega grípa þessa hnutu

ad loftis mig gat ekki sést hún svo
gjornileg ad mig dlytti i hug ad notknuð
þú ad misja þú ad henni helldu lofa henni
ad fara þonguð sem hún atti húnna mid rítti
og þú hefur binnu ad endsténing minnum og
lyoi þú ad hann atti ekki mid ad þakka
þú til þess og þú etil ekki i ad hann þú
þú um ad bita þessa hnutu þúvra dra.

Ef hann getur ómögulega þellu þú vid
ad hugsa ad alita, ad þú muni fara rítt
mid putta, vil þú málust til ad hann líti
til þess búfódungu sem hafa þúvra þúvra
þúvra i þúvra þúvra a hinnu þúvra og endilega
hinnu þúvra, og ef hann gjörir það, þúvra þú
þúvra ad hann sé svo illa haldinn ad
hann séi ekki samlikkann, og þúvra ad það
er alls ekki rítt ad alita ad þú hafi haft
hann i sítt. Þúvra er svo þúvra ad þúvra
þúvra þess ekki.
Alveg er það rítt sem L. B. sést: ad

það verði ekki allis þeim þó þeir hafi
alisk upp við þeirri mynd í búskapnum,
Jeg stíll mikrið vel að þessa þila á
að hitta beran stá á mið en mig þess
það ekki síst þó þú sjú ekki alitím þú
mátt, þú mig þess ekki komið þú
þúgt að reyna að hlæða mig í seoludis gæfi
þú þess að sýnast, og þú sem hafa lærd
þetta í bláinu hafa enga nýja þingmynd
grótt mig viðkandi. En þútt að minum
húdrada andstæðing þóttadist að fara að gæta
um þetta í bláinu, þá stíll þú sjú þú þú
alveg þútt að hefði þútt að stíll að
stánda í minum sponum mundi hant mitt
vilja þráttur ekki hafa orðið þútt um innlegg
þú þess að halda þútt an þútt um þútt
þútt að þútt hefðu ekki alitím útt frá þútt

Jeg þess alla sfi minna verid þáttur
mátt. Jeg þútt allslaus í þútt þútt
þútt ekki grótt gull eða silfur þútt þútt

Jeg þútt við verda þáttur þútt sem sfi
þútt þútt, og es andstæðing þútt þútt
þútt þútt að stíll þútt að þútt megi þútt
andstæðing, þútt es þútt þútt, og þútt
es þútt þútt es þútt átt, en þútt við
þútt es þútt þútt að sfi minum þútt
þútt þútt þútt þútt þútt í þútt og þútt es
andstæðing þútt. Jeg þútt við að þútt
þútt í þútt þútt þútt þútt útt þútt
anum inni eilífðina, þútt sfi veridum allis
þútt þútt af þútt þútt þútt þútt

Þútt es þútt þútt þútt, að þútt þútt
þútt þútt alveg þútt þútt þútt þútt
þútt þútt þútt þútt þútt og þútt
þútt þútt. Og þútt þútt þútt þútt þútt
þútt að þútt þútt í þútt við þútt
þútt þútt þútt þútt þútt og þútt þútt
þútt þútt þútt þútt þútt þútt
ord S.B. þútt þútt þútt þútt þútt
þútt. Jeg þútt þútt þútt þútt þútt

ord sem hann hefir ekki ritad. Það er
 þú hefur ósamindli að jafn hafi af þakkað
 þínu honum. E. B. segist vita þvírið
 að jafn hafi allrei eytt heppum að óþöpuhelldu
 í samri þess. Það þó ekki all á þú
 að senda mig þessu stóru þú jafn man
 ekki hefur en að við E. B. öðrum einu
 sinni báðir á sama stadi í sama einu
 gjörðum óþöpu og þá heylar og þá
 heylar við gjálpsagt báðir gjald það gylti
 þú á samri þess.

Ekki má óráð stjórnaðum minn veita mig
 að rök þú jafn ekki vissi hefur hann einu
 þess hann voru að kala um að gjöra hann
 þessu „eins og til þess“. Jafn þóttu þetta
 eins og ordin leggjast á þú þú Ísland
 segja mér að hafi verið óþöpu vissi þess
 og þess á milli til þess. Hann ritadi
 um það að ef þessu voru hjálpað þá myndi
 hún óþöpu. vera úr ríttum og vora blóm

leg mátt eins og til þess.“ Hann þess
 áttu að hafa það þess. En ekki
 eins og til þess. Enda þess hann
 sig á og ritar allnaðarmlega um heil
 hann hafi mátt. Það þess að vandast
 mátt af mér mérinn allt annað
 enn mér skrifa eða kala, að minnsta
 þess er vissið að mistilríngur sprotti
 af stöku. E. B. segist ekki vita hvort
 áttu þess þessu að þess á háfandi
 jafn mátt það ekki heldur þess mátt, en
 mátt mátt jafn alveg mátt að við einu
 báðir þess er að elttu, þú jafn þess
 verid á þú þessu að herra E. B. stótt
 á ríttum, og það áttu en einu þess
 og mér jafn þessu einu til þess þessu
 það

Stöðlaanlygt þótti mér að heyrna
 og lesa hinn heylara og and mýkka

þiðt eftir þess. Þá hefur þú séð ekki
~~þetta þessa~~ þú skuli þessa í árin best
húfukast að þyrra bragði. Þetta er þag
urt. laford ef þú er vel efnd, en
efndann er stundum vart þú heitin
þu góð og ef þú má nokkur byggja
á domgrind minna þá segi þú að enginn
hafi ~~þetta~~ þetta knútas við eyra
naungans, ^{í bláinu} en einmitt maðurinn
sem átilkveðdu lofar þessu.

Núvísaz grinnar E. B. kórinnar allk
hitt þá þau þess að benda mig á að
þú muni verða skopast að þú ef und
verðum ekki á sama máli um enot
þess ekki verid að reða frá mig þanga
þil í bláinu - Þú er ekki sji
bræddur og þessi þora gaman af að vita
ef einhver glatti við þess þess þess þess
lesi þá þess þú er að rennast und
að skrifa í bláid þú þá virsi

þú að þau þess þú ekki lúidinn
af þess. Þann vill þá þess
þess þess þess á milli þess ef
miskil þess af málefnum þess
er skrifað í bláinu þú þess þess
þess und og ekki ekki þess. Þú
þess mitt þess álið einmitt
þess þess að þess ríki um máli
þess þess þess þess þess
er um, ávísaz með stýrnun þess
þess og á þess að þessa í þess þess
þess og þess þess þess að þess
í þess er aft þess þess þess
ávísaz þess máli þess þess
þess veill og þess þess þess
ráðanna. Þess er ómögulegt að
þess þess þess þess að þess þess
þess eitt ord í "þess" þess
lagat, að þess þess þess þess

á himnullegum sattu fundi því
þat. Éfa má' hvort andstæðingur
mínn gæddi nokkud á sorkidís
himmullu hitum því hann getur
ekki hært við að sjá gangi á þin
lega jafnvel í skiptum.

Nú er þú orðinn drit margardur
og þes þú áð slá' botninn í. Þú hefur
getað hafst grein þess mikid stýtti
en þú þá ekki eftir í skrifum.
þes ritstjórnun þess ekki eróðlita
af að skrifa hana upp.

Það er líklegast að þú skrifi
ekki mikid í bladi þess eftir, en
þú geng þú ekki í algjört bind
inni með þat, að taka þessmann
mínn af míns rötur þess við að þorpa
og míns þess þú þessa að vísu
án hœrnun vörmennum þil síns

sama stadar. Þllum hildrudum
þilags mánn sendis kvæði þess
og sína.

Þorleifur Jónsson

Einsteðingurinn.

1. Þvír kalda fanna foldu
þot mínn hvi seint á degi,
aprilsólin öll var hulin
undir skýi, á himins vegi.
2. Ötinn kvaldi hugi hölda
hörd þvi tíðin vængi þandi-
þrost og snjóv allt fólkið breddi,
fyllti brjóstin vöðagröndi.
3. Állar skepnur inni voru

öfvir litlum heyrja forða,
yðling höfðu í húsum sínum.
Höfðu flestir ^{þá} mig að borða.

4. Gekki ég einn á þanna faldi,
frostið skóna gjörði að stáli.
Hleysti ég í holti einu
hungurvein á djúramáli.

5. Hnegg og þris og hásar stunnur
heyrði ég og auga festi
~~þar á einum öfvir gefdum~~
~~erindi eins og þarfa þessum~~
illa stöðum gjömlum festi
~~amstodum og gömlum festi.~~

6. Ó, það þrossmark! — Guð minn góður
— greip mig sorg og böl þouða —
Undir bardi einstæðingur
einn á valdi stríðs og dauða.

7. Höfuð þreytt hann hengdi niður,
hungrið biid kjöt að sleikja,
hríðin, kuldinn, hagl og bleyta
hans var biid þrott að veikja.

8. Sorgarrínum svipur greiftur,
sciust merki stríðs og kvíða;
verndi augum raunamæddur —
reynði em að þola og bida!

9. Þungar stunnur, þöguð beiðni —
þreyttan sveigði líkvoli tára —
eyru veisti veidar-gönd —
reynði að tákna böl þouða.

10. Leiddi ég hest að heyi í jötu —
þerra hans varð við það stiggur —;
fór ég síðan ferða minna

fullur gremju, sár og hryggur.

" " " "
M. Uppgefinn einstæðingur
oft á hris í stúli höfðu.

Vinist enn að Kristⁱⁿⁿanna kummi
kerleikspund að grafu í jöndu.

Baldur Bergmannson.

Kveðja "Viljans".

Þú er nú komid að því tak-
marki að "Viljinn" litli hlýtur
að hætta göngu sinni, í þetta
skifti og kveðja lesendur sína.

Hann er þú búinn að fara 13
pendur meðal lesendur sína, síðan
í leyjum vetrar. Hann þakkar
öllum þessum gestgjafi og góðum

viðtöku. Hann þakkar öllum
þeim, sem hafa hlýtt á vöðum
hans með kurteisi og lítileti —,
en sérstaklega þakkar hann öll-
um þeim, sem hafa gefid honum
spjör á bráðum, í vetrar
kuldanum og slagidrumum,
og þótt sumar af þeim hafi eigi
venid ír forasta og besta hláði
og kummi að hafa þarid honum
heldur illa, eftir álitu hins
heimtufraka aðfyringur-dómi
orntímans — þú þakkar hann
gjafirnan samt og sérstaklega
hafi þar venid gefnan af góðum
vilja. En hann getur ekki
þvatt svo lesendur sína að hann
eigi minnst þess með tvega,
að nokkrir heta honum spjör
seinna á vetrinum, sem elbnei

vand veittir, og hefur þeir
fæstar hann andid að klæða
hann að mestu sjálfur í seinni
tíð, ein þess þó að hafa getað
það.

Að síðustu áskar hann öllum
gledilegs sumars og blíðrar
framtíðar!

Ritstj.

Frámhald á vísun. B

Man er hella marga vís-
mikið fagra eyrnar vís-
eldþjóringur hvar Elinnæs
áttablada samman vís.

S. J.

Ritstjóni: Baldur Þorquimann

Herra titillinn.

Einhver, sem nefni sig „Glauk í Glóru“,
hefur meðal annars ritað um herra-titil-
inn í sveitablati vora, Völgannum - jafn man
ekki, hvert túluþl. blatsins þútt var. Se-
mundur bóndi Skarason í Víkurholti.
Þessi ritat um þetta mátt í 14. túluþl. Völg-
ans, og telur hann þar í sama streng-
um, sem „Glaukur í Glóru“. Mér finnst
vera dálitill mistilningur í greinum
þessum og vilji þú leyfa mér að reyna að
leitir þu þess, ef ritstjórnin segi sér fort,
að sjón þú tilhlutunarsami, að leyfa
þessum línum mínum, að venja sam-
ferta ástaka túluþl. á Völgann.

Þú þú þú sem mér skilsk hafa hinar
heitir greinarhúfundur þútt þat sem
vís, og byggð svo þútt þútt þútt, að
ordit þess hafi í íslensku verið notat
sem ávörpsort um guldóminn, og sé þútt
eins þar á sínni réttu hyltu. En þessu
ekki þannig varit. Ef vís þess þar
íslenskar „homilium“ svo nefnda, eru rátt
andleg efni þútt þútt þútt

nothkur stada, orðit „hera“ heftum
guddómspreuningum, eða hina ein-
stöku persónu guddómsins. Þér rekur
oss allh af á annat ort, og þat er or-
it „dráttim“, sem fyrst sítar var fram-
bort „dráttim“. Og lítt sama vertur af þess
efrér lesum þar íslensku kváð andlegs
efnis, þar finnst ekki orðit „hera“, nema
í keuningum, en allh af orðit „dráttim“.
En þegar kemur fram um sítabálabáttum
eplis 1540, fer fyrst at bydda á orðum
„hera“ í sömu mækingu, sem orðit „dráttim“
inn, og þessu vör þannig víð: Orðit
„hera“, eða „hera“ á dönskum hefir sömu
spjaldingum, sem orðit „dráttim“ á íslensku.
Og flest all gudfræðis, sem gefin voru á
hís á landi fyrst leugi eplis sítabálabáttum
vöru danskar útleggjngar, og er málit
áptast fullh af dönskum stöllum á þessum bók-
um, enda var tilfímingin fyrir þessum ís-
lensku máli nýjst stjór á þessum tímum,
þat skrikatíð ^{þá sum} þat á medal marga

dönskublendngar komst ~~at~~ danska
orðit „hera“ inn í íslenska gudfræðis-
málit, og var það nokkurn veginum jafn-
um höndum vit íslenska orðit „dráttim“
Orðit „hera“ í þessari mækingu er þú kom-
it rakkilist til vor úr dönskummi. Öllum,
sem hafa kemmat at meta, hvat þegar íslensku
mál sé, hefir þú verit lítil um þetta orð ^{á þess}
þessari spjaldingum, þar sem vís og heftum
gull-falleft ort gjalpi, er alveg samsvorast
þessari þessum, sem liggur í danska
orðum „hera“. Alveg víð er þat, at gefin
mundi vera tvístrykt vilja fyrir „hera“
í þessari mækingu latínu skála landsins,
þar sem á at kenna áskabáttum
landsins, hvat rétt og hveint mál er.
Allh þú þetta er orðit „hera“ gild og gótt
íslensku, en alls ekki haf þú guddóms-
inn heldur um meum.

Þú skal nú í þessum ortum segja sögu
þessa orðs, af þessu kynni, at einhverjum
Blasíus þetta gaman at heyrja, hvernig þat
hefir verit notat.

Orðit „hera“ er áu efa komit af orðum
her, sem í fornálinum hefir nokkurn áfukka

sem orðit „þjótt“ hefir nú í daglegu tali.
Í sögnum og fornum íslenskum ritum er
orðit „hevra“ at eins haft um konunga,
jörlda og konungborna menn, alveg sam-
kennit sími upphaflega þýðingunni.

Seint á 13. öld á dögum Magnúsar konungs
lagabælis varð sú breyting á þessu, að þá var
tekið at „hevra“ ýmsa lenda menn í Norgi,
og nutu íslenskir höfðingjar einnig þessa heit-
nis. Þeir sem herradir voru herradir voru hér
á landi voru hirtstjórnar, lögmenn og biskupar,
og svo nokkurir aðrir veldismenn, sem kon-
ungur gaf nafnbótina, riddarar og skutilsvein-
ar. Síslumenn konungö voru þar á máli okki
„hevra“: þeir voru nefndir, bóndur. Um
þetta leyti var ey þyrjat at nefna prestana
„sira“. Engin domi fimar til þessa orðs fyrir
en seint á 13. öld, en algengt er þat orðit
á 14. öld, og hefir haldit svo síðan.
Hvat orðit „hevra“ snerst, kom breyting á nokk-
un þess á síðbótavámanum, þá virðist

„hevra“ tilíllium alveg at hafa verið lagt
fyrir ádal sem ávarps orð við verkegna
stétta menn. Biskupar einir nutu þess
heitnis at vera kallast „hevra“. En þá
fara at heyrast inn í landit útlend kund-
ups. ávarp svo sem „signor“, „monsieur“
hit fyrra spánakel at, hit síðara fakknektel.
Og þannir tillar munu hafa verið mikit notast
þar til kom fram á þessa öld, at málfræð-
ingar voru fórn at hreinsa íslenskt mál.
Þá reis gamla orðit „hevra“ svo at eigi
nu rústum, og slátt nú ekki þann at
eins fyrir þann nafn biskupsins, helku
síslumannsins, hreppstjórans, bóndans offh.
Ekki get þú sétt þú neitt til fyrir sláttu, at
hafa þetta orð, sem ávarps-orð í utanaskiptum
á bréfum, þátt ekki sé átt við hátt skunda
andi menn. Orðit lýsir kasteppi, og þeirri
tilfinningu, at vér virtum hver annan, og

einmitt þat virdisk sama sé vel. Hin
yfir^{opru}mikla eða almenna notkun þessa
orts á síðari tímum sýnisk mér eitthvert
öðru lípu því, að oss hafi þarit þann á
sitfögun nú á síðari árum; og þy held,
að þat sé ekki rétt, að reyna til að
kyrkja þessar framfarir! byggnisinn.
þat um einmitt önnur ort, sem vel
míra sig úr málinu, t.d. háðmvertugu
á dönsku höfðavordig, velðmvertugu á
dönsku velðvordig, velþarim á dönsku
velþaaren, háðþarim á dönsku höf-
velþaaren ofr.

Þinn þússon

Þú hefi leyft þessum
aitgjafnd prestans; að inn-
festast þér í blaðið, vitnaust
hér með: (15. maí 1899).

Baldur Bergmann

BB

BB

Gangur og dröf Viljams.

Bæir.

Kom. For.
mai

Kúskerpi	"	1.
Uppsættur	kom 1 for 2	
Uppsæt. kot.	1	2
Sálheimur	2.	3.
Skidutja blakutestur i 2 natur		
Hella	5	6
Viduvelli		
Vikurkot		
Skikliber		13.
Halfstædur		
Vaglin	14	19
Forleifsstædur		
Skinnstædur		
Brekku kot.		

Framhold.

Bder.

Kom. Far.

Nimi. Skragend.

e

Sedta-Lund.

76

Skirpufu?

BB

